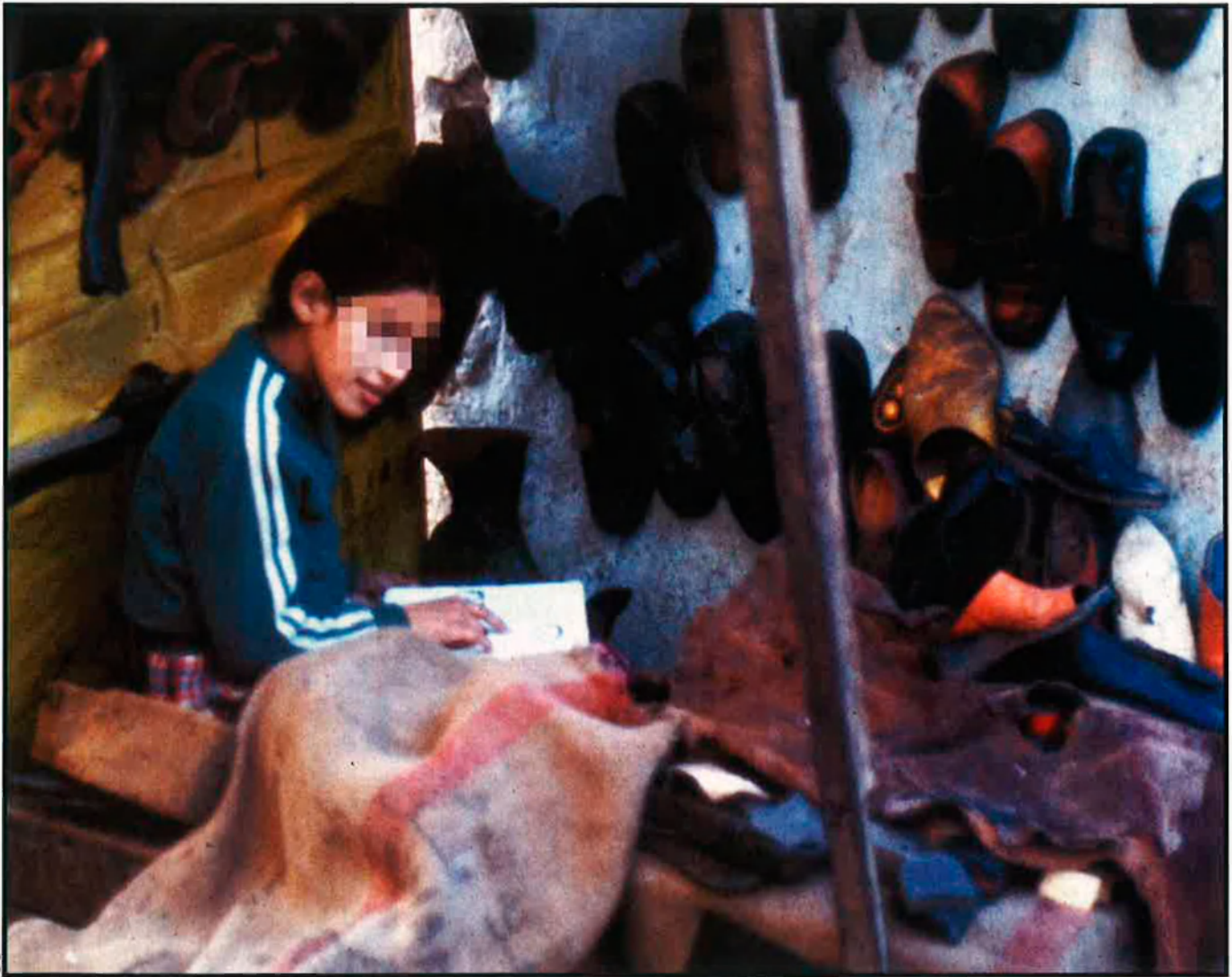

Esclaus nous per **dos mil** euros

A casa nostra, cada vegada n'hi ha més, i a preu més barat. Els esclaus integren ja tota la part bruta de l'economia il·legal d'Occident i el descontrol en la immigració potencia una nova forma mafiosa de tirania que duu camí de superar en crueltat qualsevol altra. Tot per servir un negoci global que genera 5.000 milions d'euros i que afecta 175 milions de persones.

Si ho pensem un moment sembla increïble. Cada vegada les prostitutes que omplen els nostres carrers estan més a prop de l'esclavitud absoluta. Més a prop que fa un mes, que fa un any, que fa tres, que fa cinc. Més a prop que la primera vegada que algú va veure i va denunciar la presència múltiple i normalitzada de dones estrangeres als ciutats nocturns i a les avingudes perifèriques de les grans ciutats.

Per exemple, a Castelló, ara estan situades als horts, als camps, assegudes en una cadireta de platja, embolicades en mantes, amb un entrepà embolicat en paper de periòdic i amb una ampolla d'aigua de litro i mig per combatre la set i suplir el servei que fa el bidet. Sincerament, semblen animals abandonats, que utilitzen el mòbil per cridar els amos quan hi ha perill. Aquests amos, la majoria macarrons búlgars o africans, es troben a mitja distància d'allí. No estan pendents del seu ramat humà, però el castiguen durament quan no compleix les expectatives o quan es deixa furtar o pegar per qualsevol client.

Prop de 40.000 prostitutes estrangeres lloguen el seu cos a les carreteres del Principat. Barcelona s'ha convertit en una de les ciutats europees amb major índex de prostitució. La resta del país ha entrat de cap en aquesta dinàmica, i a València és tan impossible de controlar que ja hi ha prostitutes romaneses a la majoria de les rodones dels pobles de la seua àrea metropolitana; i als polígons industrials; i a les potencials àrees d'influència, encara per construir, dels grans centres comercials que estan erigint-se als afores d'aquests pobles.

A l'Horta Sud, apareixen a la nit, al voltant de les 11, com vampires perdudes, gairebé nues enmig del fred, de vegades amb ulls morats, amb la cara partida, amb taques de sang. Els proxenetes negres no acostumen a ser violents perquè no els fa falta: la majoria de les xiques subsaharianes creuen que si deixen de pagar el deute que han adquirit amb la màfia viatjant a Europa un ritual màgic estil vudú les matarà.

Però les búlgars i romaneses no creuen en res d'això, i els pinxos les

controlen amb droga i alcohol —moltes d'elles passen el dia borratxes i fumant coca— i amb violència salvatge. Els macarrons autòctons sempre han procurat no trencar la cara a les seues dones perquè la clientela no mostre aprensió a l'estat del producte. Molts macarrons mafiosos de d'Europa de l'Est es comporten de manera molt més destructiva amb les prostitutes immigrants: les tracten a colps, els trenquen el nas, les deixen mig cegues d'un ull.

Els antics macarrons locals anaven amb compte: no hi havia tantes potencials prostitutes com per a desfer-les ràpidament. Als d'ara els dona igual: hi ha moltes, cada vegada més joves i belles sense familiars a prop, sense ningú que les reclame, sense possibilitat d'escapar, amb terror de fer arribar la seua història a la policia i a la premsa per la seua condició d'immigrants il·legals.

Per tant, per a què han de controlar-se aquells que es consideren els seus propietaris? Si un dels productes es trenca, un altre de major qualitat el substituirà. Són les normes de l'esclavitud d'avui, una pràctica en alça afavorida dia a dia per la nova tecnologia, la deshumanització, la competitivitat, la misèria i la globalització. Internet, els ordinadors i els telèfons mòbils s'han convertit en armes privilegiades de comunicació intercontinental que han afavorit un nego-

**Els esclavistes
actuals
tracten a colps
les prostitutes.
Si una es trenca,
una altra la
substituirà**

ci negre que, sense aquesta tecnologia, mai haguera pogut desenvolupar-se mundialment de manera tan incontral·lable.

Aquesta sèrie d'imatges il·lustra com el comerç de les opcions il·legals més potents de les màfies i els carrers, després, són ara grans camps d'acció per esclavitzar la seua mà d'obra més abundant.

CARME PUERTOLAS / MOSSOS D'ESQUADRA / EL TEMPS / XAVIER CARBÓN

Una tirania barata. El director de la publicació internacional *Foreign Policy Magazine*, Moises Naim, estima que el preu de l'esclavitud a Itàlia és de 4.000

...stitució ha anat convertint-se en una
...uen al nostre país. Els clubs, primer,
...n negoci que té en les immigrants

euros. Això, generalment, és el que costa fer arribar treballadors il·legals estrangers –menors o no– per explotar-los laboralment i sexualment. A casa nostra,

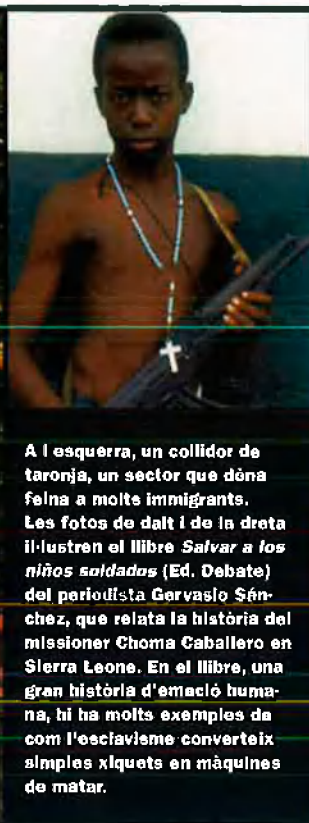
en canvi, la Policia i el Ministeri d'Interior apunten que, a partir del pagament de 2.000 euros, ja hi ha bordells i organitzacions clandestines que importen

carn per treballar. A Itàlia, tot i el descontrol que ha regnat als darrers temps en la regulació de la immigració, s'ha aconseguit frenar l'arribada descontrolada de gent des de l'Albània i el Kurdistan. Ara, els majors problemes per a Itàlia vénen des de l'àrea africana d'Al-Kufrah –situada entre Líbia i Sudan–, de Sri Lanka i de Moscou. Es tracta de punts geogràfics que concentren organitzacions delictives dedicades a proporcionar passatges a l'Europa pròspera a les persones més necessitades. La policia italiana estava, fins al moment, tan dedicada a controlar l'arribada de menors albanesos i de prostitutes nigerianes que ha descuidat aquests nous focus emissors de persones. I ara, quan aquesta policia s'ha adonat que ha de pensar en una immigració que està en constant moviment, es troba amb el fet que ha d'enfrontar-se a problemes que no havia previst, com els derivats de la recent aliança entre màfies russes i italianes.

A casa nostra passen coses semblants, però encara més greus, si això és possible. Les característiques geogràfiques de la península Ibèrica –zona de pas entre continents– faciliten i abarateixen l'arribada il·legal estrangera. Això la converteix en un territori privilegiat per a la immigració mafiosa.

Als primers anys noranta, no hi havia cap control polític directe sobre el tema. Després, aquest control es va focalitzar sobre la immigració il·legal més desfavorida, la de les pasteres, cosa que va deixar la porta oberta a les màfies que oferien serveis més sofisticats d'entrada a la Península. Finalment, el Govern central del PSOE ha apostat ara per una possible regularització que dona el control de la situació als empresaris, ja que ells diran quins són els treballadors immigrants que necessiten, i quins es troben en situació de passar a "legals". Si tenim en compte que no ens falten exemples constants d'empresaris que fan servir immigrants en règim de màxima explotació, i si considerem que aquest motiu és gairebé l'únic pel qual la gent dona treball a immigrants, les perspectives de resoldre el problema no semblen molt esperançadores.

La classe mitjana occidental ha anat assumint amb al·lucinant naturalitat que,

A l'esquerra, un collidor de taronja, un sector que dona feina a molts immigrants. Les fotos de dalt i de la dreta il·lustren el llibre *Salvar a los niños soldados* (Ed. Debate) del periodista Gervasio Sánchez, que relata la història del missioner Choma Caballero en Sierra Leone. En el llibre, una gran història d'emancipació humana, hi ha molts exemples de com l'esclavisme convergeix amb simples xiquets en màquines de matar.

RAFA GIL / DEBATE

davant les diferències del món, és lògic que els que busquen treball fora de la seua casa s'arrisquen a ser explotats. I això que durant el franquisme, molts dels que ara toleren o impulsen el màxim abús sobre l'immigrant, varen ser ells mateixos immigrants.

Teòricament, l'esclavitud es dona per abolida des del segle XIX, però, en realitat, aquesta estimació ha acabat convertint-se en un problema, ja que impedeix que avui es pugui considerar jurídicament l'existència "d'esclaus", sinó "de treballadors en règim il·legal", una figura que genera conseqüències penals molt més toves.

Per a major perplexitat, les diferències entre les actuals modalitats de servitud moderna i l'antiga esclavitud deixen en pitjor lloc el present que el passat. En la modalitat tradicional, el cost d'adquisició de l'esclau era elevat i la rendibilitat escassa. La relació es plantejava a llarg termini, amb un compromís de manteniment del serf per part del propietari. Hi havia escassetat d'esclaus disponibles, i les diferències ètniques es tenien molt en compte a l'hora d'adquirir-los.

En la modernitat, l'excés de població que es dona en les zones generadores d'esclaus –sud-est asiàtic, Xina, Europa de l'Est, subcontinent indi, Àfrica, països àrabs, part d'Amèrica Llatina– ha depurat l'esquema. La majoria d'aquest excés de població sub-desenvolupada és menor d'edat, i la seua multiplicació esgota els recursos i anul·la la mateixa concepció de la vida en aquestes zones. Afavoreix la necessitat de fugir del país d'origen, i l'assimilació de tot tipus de penúries com a manera de no morir de fam. I facilita, és clar, la reconversió

Hi ha 120 milions de xiquets que tenen entre 5 i 14 anys que formen part de la roda de l'explotació sexual i laboral

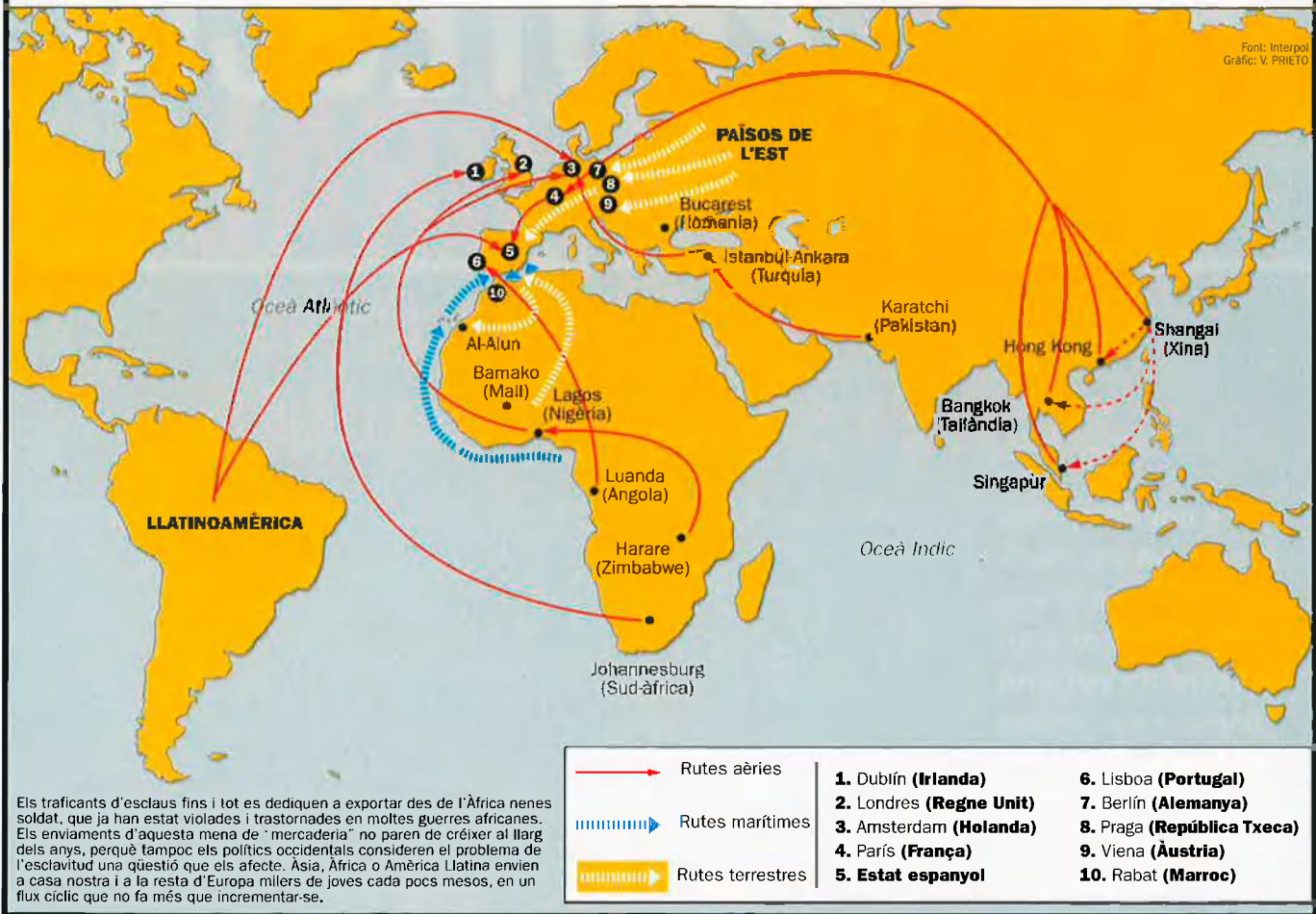
de delinqüents de molt distinta mena en esclavistes moderns, que s'organitzen en grupuscles de caire mafiós preparats per relacionar-se internacionalment.

La misèria i la necessitat en augment que hi ha al Tercer Món d'accedir a unes tendències de consum d'estil occidental afavoreix l'oferta d'uns esclaus que tenen un cost d'adquisició molt moderat.

En canvi, la rendibilitat que proporcionen, com que hi ha disponibilitat i ningú no es pensa que l'esclau li durarà molt de temps, s'eleva enormement. De fet, càlculs policials estableixen que una prostituta romana pot arribar a copular amb 4.000 homes abans que els seus amos consideren que li han tret tot el profit possible i l'alliberen de la seua condició d'esclava.

Les xifres de la vergonya. Segons les xifres d'Unicef i Amnistia Internacional, hi ha 175 milions de persones a tot el món que pateixen l'esclavisme modern, i formen part del flux mundial que fa moure la roda de la immigració il·legal, l'explotació sexual i el treball negre. El tràfic estricte de persones que acabaran com a esclaus proporciona a

Les vies d'entrada de la immigració il·legal a Europa

les màfies uns beneficis de 5.000 milions d'euros.

De totes les persones explotades, es calcula que 120 milions són xiquets que tenen entre cinc i catorze anys. Aquestes ONG mantenen que, si més no, 2 milions de dones són anualment víctimes del rapte, l'engany o la violència física per acabar després al mercat de la prostitució. 500.000 d'aquestes dones, com a poc, són distribuïdes arreu dels diferents països d'Europa.

A aquestes xifres caldria sumar la de totes aquelles dones que, de manera voluntària, es converteixen en prostitutes i viatgen fora del seu país amb la idea de fer fortuna i enviar diners a la seua família. La immensa majoria acaben trencaes com a nines, sense un euro per a elles, i amb tota finança supervisada i controlada per les màfies.

La publicació *Foreign Policy Magazine* ha fet pública recentment una infor-

mació que, fins fa poc, era desconeguda. Es tracta dels noms dels majors esclavistes actuals, delinqüents que supervisen l'eixida de les seues respectives zones d'influència de persones que, en els països de destinació, seran tractats sense més com màquines de produir rendiment econòmic.

**Josep Loncaric,
el príncep croat
del tràfic de
dones, controla
la màfia de la
prostitució de
l'Europa de l'Est**

El primer nom que apareix a la vista és el de Josip Loncaric, considerat com el príncep croat del tràfic de dones, l'home que controla l'activitat mafiosa de tràfic humà a l'Europa de l'Est. Europol calcula que domina una organització internacional que té més de 200 membres.

Altres noms que cal tenir en compte són els de Lamaj Fredi i Mhuaremi Harun, dos criminals albanesos buscats per tota la policia europea per tràfic clandestí d'immigrants que controlen el flux humà d'Albània i Montenegro. I també traficants com ara Baddar Driss i Jamil Kouldi, que supervisen el negoci asiàtic des del seu refugi de Turquia.

Finalment, destaca Xiao Li Wang, un nom gairebé mític de la màfia xinesa que ja és considerat una figura de malson més d'un continent.

Joan M. Oleaque